

Tilstande, som giver Regeringen al den Myndighed og alle de Penge til denne Sags Løsning, som den har kunnet ønske, har der ikke været.

De Betæneligheder, der nu fremkom fra den ærede sidste Taler — det ærede Mindretal — kan jeg ikke tillægge den Vægt, at jeg skulde fravige det Standpunkt, jeg nu har udviklet. Jeg skal overfor de Betragtninger, han gjorde gældende, for det første anføre, at Flertallets Forslag jo er det samme som § 4 i mit Forslag, og naar jeg altsaa selv har kunnet overtage denne Paragraf efter min Forgænger, og selv, som det ærede Medlem meget rigtigt betonedede, har forelagt den i Aar som en midlertidig Ordning, kan jeg selvfølgelig ikke modsætte mig Indholdet af denne Paragraf i og for sig. Jeg maa endog tilstaa, at det undrer mig noget, at det ærede Medlem har kunnet tage saa stærkt til Orde derimod, thi heller ikke han har i Fjor, skønt han ogsaa da havde Indvendinger mod Forslaget, udtalt sig mod Bestemmelsen i § 4. Ja, se vi paa det ærede Medlems egen Betænkning, gaar den ogsaa ud paa principaler til slutte sig til Regeringens Forslag kun med en enkelt Ændring, som ikke vedkommer dette Forhold. Jeg forstaar derfor ikke, hvordan det ærede Medlem nu kan fremkomme med saa stærke Indvendinger mod § 4 som dem, han fremkom med nu. Den Forstaaelse, det ærede Medlem fremsatte af § 4, og hvortil han støttede sin Indvending mod den Maade, hvorpaa man her har behandlet de to kongelige Kommissarier, er jo ganske uhjemlet. Det har hverken været Meningen fra min Forgængers eller min Side, at de nuværende Kommissarier skulde være uberørte af det her foreliggende Forslag. Det har tværtimod været Meningen, at dette skulde komme til Anvendelse paa dem fra den Dato, som er fastsat i § 4, nemlig i Fjor den 1. April 1905, og i Aar den 1. April 1906. Det undrer mig, at det ærede Medlem har kunnet forstaa Reglen i § 4, som han gjorde. Han oplæste det første Punktum i § 4 saalydende: „Bestemmelserne i §§ 1—3 skulde gennemføres, efterhaanden som de nuværende kongelige Kommissarier afgaa fra deres Stillinger.“ Men det ærede Medlem burde ikke standse der, der staar nemlig derefter, og det er det, det her kommer an paa: „Indtil da er Ministeren bemyndiget til at fastsætte følgende midlertidige Ordning.“ I det næste Stykke begynder man saa straks med at sige: „Fra 1. April 1906“ o. s. v. Det var netop

Indholdet baade i det oprindelige Forslag, som Folketinget vedtog i Fjor, altsaa i det, jeg overtog, og ogsaa i det Forslag, jeg i Aar har forelagt: at den ny midlertidige Ordning skulde fra det Tidspunkt, jeg nævnede, træde i Kraft, netop ogsaa overfor de nuværende kongelige Kommissarier. Det undrer mig derfor, at det ærede Medlem først nu har faaet Øje derfor og saa drager saa stærkt til Felts derimod. Jeg kan altsaa ikke slutte mig til det ærede Medlems Fortolkning af Paragraffen, lige saa lidt som til hans Realitetsbetragtning af den Behandling, der herefter bliver de kongelige Kommissarier til Del. Jeg tror heller ikke, at de to paagældende Embedsmænd vente, at jeg skal gøre det, eller have saa meget imod den her tilsigtede Ordning, som det ærede Medlem havde.

De Bemærkninger, som det ærede Medlem i øvrigt fremsatte om Spørgsmaal, som ganske vist vedrøre mit Ministerium og Statsbanerne, men ikke Kommissariatene, skal jeg ikke komme videre ind paa, da det ligger udenfor denne Sag. Jeg skal kun udtale, at jeg er ganske uenig med det ærede Medlem i hans stærke Fordømmelse af den Tilstand, hvori vort Materiel og Personale efter hans Mening befinder sig. Jeg kan heller ikke, fordi det ærede Medlem har den Mening, undlade at gennemføre, hvad jeg ved min Embedstiltrædelse har overtaget en Forpligtelse til, nemlig at opretholde det Sparesystem, som hele Lovgivningsmagten, baade Landstinget og Folketinget, ønskede skulde gennemføres. Det er netop med det for Øje, at man har indført Tantiømen. Jeg har derfor intet andet at gøre end at opretholde Sparesystemet, som jeg i og for sig ogsaa selv er en Tilhænger af. Selv om nu et Medlem i det ene Ting har en anden Mening, og selv om han bruger Udtryk saa omfattende som dem, han brugte om Personalet, Publikum o. s. v., kan det ikke foranledige mig til at fravige min embedsmæssige Pligt.

Formanden: Jeg skal ligesom den ærede Minister udtale et Ønske om, at den af ham sidst berørte Sag ikke drages nærmere frem i Dag.

Breinholt: Som det vil fremgaa af Betænkningen og af de Udtalelser, vi nylig hørte af den ærede Ordfører for Udvalget Flertal (Berthelsen), er hele Udvalget paa en ganske enkelt Undtagelse nær blevet enigt om at stille de under Nr. 1—6 nævnte Ændringsforslag og at an-